

CSUKÁS
ISTVÁN

SAJDIK
FERENC

A NAGY HO-HO-HO- HORGÁSZ KÓRHÁZBAN

Könyvmolyképző Kiadó

A feleség,
aki
elindította
NAGY
HO-HO-HO-
HORGÁST
az
ismeretlen
be

Ő
feleséges,
a
mankója
nem

A festő

A főorvos,
aki
szabad
idejében
meséket
versiket
írogat!

Ő a főnővér,
a kórház
okora

A
nagy
ho-ho-ho
horgást
és a
társai
jóban-rosszban

A gipszes

A betegtársak

A
ful-
fűtő-
fülcső

Az iszapot út

Az ideges
ideggögyár

Egy orvos aki,
mit sem tud,
az egész törté-
netről

Egy pechős ember,
akinek az ágya
alól ellopták a
kacsáját

CSUKÁS
ISTVÁN

SAJDIK
FERENC

A NAGY HO-HO-HO- HORGÁSZ KÓRHÁZBAN

Könyvmolyképző Kiadó

Örült fertő mázolás

A Nagy Horgász rosszat álmódott. Azt álmodta, hogy üldözik, egyik sarokból a másikba kergetik, s nem találja sehol a helyét.

Gyorsan felébredt, mert egy horgász akkor alszik el, és akkor ébred fel, amikor akar, tökéletesen működik a belső csörgőórája. Erről lehet megismerni a horgászokat, meg arról, hogy ha kinyitják a szemüket, rögtön kipattannak az ágyból. A Nagy Horgász is kipattant az ágyból, s rögtön felébresztette a Főkukacot.

– Ébresztő, hétalvó! Itt a reggel, szól a vekker!

A Főkukac mérgesen morgott.

– Nem hallottam semmiféle vekkert. Mi olyan sürgős?

A Nagy Horgász suttogva magyarázott, mint aki nagy titkot ad át.

– Meg akarom osztani veled az álmomat.

A Főkukac a vállát vonogatta, gúnyosan dűnnyögött.

– Egyedül is tudok álmodni. Nincs szükségem más álmára.

A Nagy Horgász leintette.

– Erre még szükséged lehet. Azt álmodtam, hogy üldöznek, egyik sarokból a másikba menekültem, s nem tudtam sehova se elbújni.

A Főkukacban feltámadt az érdeklődés.

– Én is ott voltam? Engem is üldöztek?

– Te nem voltál ott. És csak engem üldöztek.

A Főkukac ásított, közömbösen dűnnyögött.

– Ha én nem voltam ott, akkor jó, annak örülök, és hogy nem engem üldöztek, annak is örülök.

– Te csak ne örülj! – horkant fel a Nagy Horgász. –

Ha én bajban vagyok, akkor te is bajban vagy! És a bajban össze kell tartanunk!

A Főkukac idegesen rázta a fejét, nem szerette, hogy belevonják mindenféle ismeretlen bajba.

– Mindjárt megőrülök! Milyen bajban? Hol a baj? Miért nem tudsz valami szépet álmodni? És miért nem azt osztod meg velem?

– Azt osztom meg, ami van! – morgott a Nagy Horgász. S komoran hozzátette, mint egy jós: – Az álmok nem hazudnak!

Ekkor nagy csörgés-zörgés, kopogás, vödörzsörömpölés hangzott fel a bejáratnál. Megdermedve figyeltek.

– Mi ez? – suttogta a Főkukac. – Világháború?

– Rosszabb! – dörmögte a Nagy Horgász. – Festés-mázolás, lakásfelújítás. Teljesen kiment a fejemből! És nem mehetünk a folyóra, horgászati tilalom van.

– Festési tilalom nincs? Micsoda törvények! – méltatlankodott a Főkukac.

– Nincs! A horgásztörvények csak a horgászatra érvényesek! A festés-mázolás ellen védtelenek vagyunk.

– Ez egy rossz álom! – nyögte a Főkukac.

Betódultak a szobafestők, teljesen elfoglalták a lakást. Zörög-

tek, kopogtak, csörömpöltek. Az egyik egy kétágú létrán lépegetett, mint a gólya, s végigkopogtatva a falat, verte le a vakolatot. Hullott a vakolat, szállt a por, s lassan belepett mindent. A másik a vödörrel csörömpölt, kavargatta a festéket. Csípős festékszag terjengett, mint a mérges gáz.

A Nagy Horgász felesége szólt be az ajtón.

– Menjetek az útból! Ne lábatlankodjatok itt. Félre, félre! Arrébb, arrébb!

A Nagy Horgász behúzta a fejét, s a sarokba ment a Főkukaccal.

A gólyalábas szobafestő fütyörészve követte őket a kétágú létrán, s körben leverte a fejük fölül a vakolatot. Hullt a mézpor, mint a hóesés. Prüszköltek és krákogtak, a Nagy Horgász rekedt hangon faggatta a létralábas szobafestőt.

– Meddig tart még? Krrr. Magához szóltam! Hrrr.

A létralábas szobafestő nem beszélt, csak fütyült egyfolytában, mint egy megkergült sárgarigó. Beszéd helyett fütyülve válaszolt a magasból. Valahogy így hangzott.

– Füty? Fütyfütyfüty? Tülülü! Fütyfütyfüty!

A festékkavaró szobafestő is felfigyelt, s trillázva belefütyült a vödörbe, csak úgy szörcsögött a festék.

– Früty-früty-früty! Brüty-brüty-brüty! Szörcs-szörcs-szörcs!

A Nagy Horgász dühösen megrázta a fejét.

– Megőrülök ettől a fütyüléstől! Normális lény nem fütyül! Például a halak sem fütyülnek. Ebből is látszik, hogy mennyivel intelligensebbek!

– A halak némán tátognak! – tette hozzá bölcsen a Főkukac.

– A néma tátogás is jobb, mint a fütyülés! – sóhajtotta a Nagy Horgász.

A nagy fütyülésre megint benézett a Nagy Horgász felesége, a fejét csóválta.

– Menjetek az útból! Hányszor mondtam? Ne legyetek láb alatt! – szólt rájuk szigorúan.

A Nagy Horgász a másik sarokba araszolt a Főkukaccal. Elkeseredetten beleszagolt a levegőbe.

– Mészszag! Festékszag! Porszag! Brr!

A Főkukac is szimatolt.

– Semmi vízszag! Semmi halszag! Brr!

– A halnak nincs szaga! – torkolta le a Nagy Horgász. – Egész nap fürödnek! Kívül-belül!

– Szappan nélkül fürödnek! – helyeselt a Főkukac.

– Nem kell szappan! Mióta a világ világ, a halak vízben vannak. A hal egy csodálatosan tiszta lény! Képzeld el, hogy egész életedben fürdőkádban ülsz.

– Nem akarok fürdőkádban élni! – tiltakozott a Főkukac. – Naponta egyszer megfürdök, és kész. Nekem ennyi pont elég.

A létralábú szobafestő kopogva közeledett feléjük. Füttyülve kaparta a falat, verte a vakolatot.

A Főkukac rémülten suttogott.

– Főnök, menjünk el innen! Menjünk, menjünk, menjünk!

– Hová menjünk? Hová, hová, hová?

– Szállodába!

– A szálloda drága! Most minden pénz a mészre kell.

– Menjünk külföldre! Ahol bambuszból vannak a házak, és nincs festés-mázolás – javasolta ábrándozva a Főkukac.

A Nagy Horgász ezt az ötletet is elhessentette.

– A külföldi utazás macerás és drága! Ráadásul nincs külföldi horgászengedélyünk. És egy horgász engedély nélkül nem megy sehová!

– Megvan! – rikkantotta a Főkukac. – Menjünk kórházba! A kórház ingyen van. A kórházban nem meszelnek. A kórházban csend van, és nyugalom.

A Nagy Horgász szélesen mosolyogva bólogatott.

– Ez az! Látszik, hogy a te fejedben is van valami! Hohohohó! – A Nagy Horgászba visszatért az élet, hohózza örült az ötletnek. – Ez a nagy ötlet! Ez a pompás ötlet! Hohohohó! Csak egy baj van.

– Mi a baj? – hökkent meg a Főkukac.

– Az a baj, hogy nincs semmi bajom. Egészséges vagyok, mint a makk!

– Semmi vész! – vigyorgott a Főkukac. – Ott a lexikon! Tele van betegséggel! Kiválasztunk egy-két halálos kórt, egy-két fertőző betegséget, betanuljuk, és jöhet az orvos.

Gyorsan előkeresték a lexikont, bebújtak a kamrába, ahová nem tudta őket követni a létralábú szobafestő.

– Itt jó lesz! – suttogta a Nagy Horgász. – Ide nem fér be a falábú.
Belelapoztak a lexikonba.

– Köhögés! Ez az! Ez egyszerű! Próbá! Háromra köhögünk! – mondta a Nagy Horgász. – Egy-két-hár!

Köhögtek mindent beleadva, a Nagy Horgász mélyen:

– Köhö-köhö! Köhö-köhö! Köhöhö! Köhöhöhö!

A Főkukac magasan:

– Bröhö! Bröhöhöhö! Bruhahaha!

A Nagy Horgász rászólt a Főkukacra.

– Ne röhögj! Köhögj!

– Nem tehetek róla, hogy olyan vékony a hangom! Azért hallatszik úgy, mint a röhögés! – mentegetőzött a Főkukac.

– Gyomorból köhögj! Böhö-böhö!

– Böhö-böhö! Büf-büf! – büfögött a Főkukac.

– Elég. Most sóhajtás következik! Szívből sóhajts! Oh-oh! Oh-oh! Haj-haj! Haj-haj! Közben jöhet egy kis nyögés! Jaj, jaj! Jaj, jaj!

Sóhajtoztak, nyögtek szívből és keservesen, a Főkukac rátett egy lapáttal, vékony hangon visítózott.

– Jaj, anyucikám! Jaj, anyucikám!

A Nagy Horgász brummogva kontrázott, mint egy nagybögő.

– Oh, jaj! Oh, jaj! Brum-brum, haj, haj!

A konyhában a Nagy Horgász felesége rémülten hallgatózott.

– Mi ez? Mi ez? Ki köhög? Ki sóhajt? Ki nyög?

A kamrából most a következő hallatszott.

– Vacogás! Remegés! Vac-vac-vac!

Vac-vac-vac! Vi-vi-vi-vi! Hi-hi-hi-hi!

Vi-vi-vi-vi! Hideglelés! Váltóláz! Hi-

hi-hi-hi-hi! Vi-vi-vi-vi! Hi-hi-hi-hi! Vi-

vi-vi-vi! Malária! Kolera! Va-va-va-

va! Va-va-va-va! Kocogjon a fogad!

Koc-koc-koc! Koc-koc-koc!

A Nagy Horgász felesége nem bírta tovább hallgatni, riadtan beszólt a kamraajtón.

– Te vagy ott? Te vacogsz? Mi bajod van? Csak nincs valami bajod?

A Nagy Horgász síri hangon válaszolt.

– Jaj, de beteg vagyok! Jaj, de beteg vagyok! Orvost! Orvost!

– Jaj, istenem! – sápítozott a felesége. – Máris hívom! Addig tarts ki!

Gyorsan telefonált a háziornosnak, hogy jöjjön azonnal, lehetőleg rögtön, mert nagybeteg van a háznál, és meg lehet örülni a nyögdécseléstől, meg a jajgatástól!

A háziornos ki is jött, kitessekelte a feleséget a konyhából.

– Ezt most kinevezzük műtőnek! Tessék elhagyni a helyiséget!

– Jaj, istenem! Műtét is lesz?

– Teljes orvosi ellátás!

A feleség kirohant a konyhából, a háziornos körülnézett az üres helyiségben.

– Hm. Hol a beteg? Vagy most küldtem ki? Hm, hm!

– Itt vagyok! – szólt ki a kamrából a Nagy Horgász. – Én vagyok a beteg!

– Akkor jöjjön ki! Tud járni? Helyes. Járóbeteg. Feküdjön fel a konyhaasztalra! Csak szépen, csak nyugodtan. Úgy, úgy. Ne hasra! A hátára!

A Nagy Horgász nyögve felmászott a konyhaasztalra.

– Így jó? Mit csináljak?

– Nagyon jó! Sóhajtson!

– Oh-oh! Oh-oh! Huuuuu-hu! – a Nagy Horgászból süvítve távozott a levegő.

– Nagyon jó! Nagyon jó! Nagyon szép sóhajtás volt. Ma már ritkán hallani ilyen szép sóhajtást. Hm, hm. Mi a panasz?

A Nagy Horgász nyögdecselve mutogatott.

– Ha itt megnyomom, fáj! És ha ott megnyomom, ott fáj! Jaj, jaj! És nem kapok levegőt! Meg csúnyán köhögök! Köhö! Köhö!

A házi orvos a fejét csóválta.

– Tényleg csúnyán köhög! Ritkán hallani ilyen csúnya köhögést! Hajjaj! Más?

– A májam! A vesém! A lúdtalpam! – jajveszékelt a Nagy Horgász.

A házi orvos fásultan legyintett.

– Ne is mondja! Látná az én májamat! Meg a tüdőmet, meg az epémet! Hajjaj! Hajajajaj! Más? Nincs véletlenül isiásza? Vagy övsömör? Na? Na?

A Nagy Horgász kapva kapott az ötleten, hadarva sorolta.

– De van! Van-van-van! Egyik oldalt isiászom van! Itt! Nem ott, lejjebb. A másik oldalamon meg övsömöröm van! Itt, az övemnél. Meg kétoldali mészfer-tőzésem! Légzés útján kaptam. Hu-hu-hu! Belement a festék a nyálkahártyámba! Nyam-nyam-nyam! Jaj!

– Elég, elég, elég! Maga egy pompás orvosi eset! Pompás, pompás! Most rögtön beutalom a kórházba! Hadd örüljenek az ottani orvosok is. Belklinika! Fülklinika! Hehehe! Hol lehet itt kezet mosni? Na, majd otthon. Itt a beutaló! És fel a fejjel! Viziontlátásra. Volt szerencsém.

A házi orvos eltávozott. A Nagy Horgász felült a konyhaasztalon, s ragyogó képpel suttogott.

– Győzelem! Teljes győzelem!

Hohohohó! Megmenekültünk!

– Nagy voltál, Főnök!

– Te is segítettél. Együtt gyakoroltuk a köhögést.

Csomagolás! Pakolás!

– Mit viszünk?

– A horgászcuccokat! Mindet!

– Pizsamát nem?

– Pizsamát ott is kapunk. Irány a kórház! Hohohohó!

Nevet a gyermeksztyály

A Nagy Horgász megállt a kórház kapujában, és gyönyörködve nézte a piros téglafalú épületet. A kertben hatalmas fák bólogattak, a fákon madarak csiviteltek.

– Szép kórház! – állapította meg elégedetten. – Csend van, és nyugalom. Itt még a madarak is lábujjhegyen járnak.

– A madarak repülnek! – vitatkozott a Főkukac.

– Lárifári! Akkor lábujjhegyen repülnek. Nem ez a fontos! Az a fontos, hogy hogyan csempésszük be a botokat?

– Lábujjhegyen! Hihhihi! – vihogott a Főkukac.

A Nagy Horgász legyintett, bámult befelé a kerítésen, s törte a fejét, közben morgott az orra alatt.

– Mindenre van megoldás! És ha van megoldás, akkor én megtalálom. Mert a horgászt arról lehet megismerni, hogy mindig megtalálja a helyes utat! Vagy a görbe utat. Hopp! Már meg is van! Ott megy a megoldás! Hohohohó!

A Főkukac meresztgette a szemét.

– Ott egy bácsi megy két mankóval...

– Az a megoldás! – jelentette ki a Nagy Horgász fölényesen. – Te csak figyelj, és ne szólj egy szót se. Majd én mindent elintézek!

Bementek a kapun, utolérték a mankós bácsit. A Nagy Horgász nyájasan mosolyogva egy padhoz kísért, leültette, és még nyájasabban mosolyogva belekezdett a meggyőzésbe.

– Én vagyok az új ápoló! Milyen sápadt a bácsi! Ide tessék ülni, ide a napra. Mindjárt lesz egy kis színe. Ej, ej, ezek

a fránya mankók! Nem rövidebb az egyik? De! Határozottan rövidebb. A másik meg hosszabb! Ejnye, ejnye! De semmi baj! Kicserélem! Rögtön jövök. Addig tessék szépen lehunyni a szemecskét. S már itt is vagyok!

A bácsi csak annyit tudott mondani, hogy „Ö, ö...”, teljesen elkábult a szö-zuhatagtól. Lehunyta a szemét, s beletörődve napozott.

A Nagy Horgász egy fa mögött villámgyorsan a két mankó belsejére kötözte a horgászbotokat a zsinórokkal.

– Ez az! Kész! Látszik? Nem látszik. Tökéletes álcázás!

A Főkukac ámulva nézte.

– Micsoda koponya!

– Te kapaszkodj belülről a botokba. És vágj szenvedő képet!

– Nem mindegy, hogy milyen képet vágok, ha úgysem látszom? – vitatkozott a Főkukac.

– Nem mindegy! Rá kell játszanunk egy kicsit, hogy rendes ellátást kapjunk. Ha vigyorogsz, akkor rögtön kidobnak.

A Főkukac belekapaszkodott a horgászbotokba, szenvedő képet vágott, és sóhajtozott. A Nagy Horgász a hóna alá kapta a mankókat, és a bejárathoz bicegett.

A portán egy férfi ült a pult mögött, szigorúan nézett a Nagy Horgászra.

A Nagy Horgász közelebb bicegett.

– Hahó! Illetve: jaj! Itt vagyok, jaj! Itt a beutalóm. Minden betegségem bele van írva. Mert sok betegségem van ám, jaj!

A mankón belül a Főkukac nyögött, sóhajtozott.

– Hajjaj! Ö-ö! Ó, jaj! Ö-ö!

A portás gyanakodva nézte a Nagy Horgászt, amint összepréselt szájjal álldogált előtte: nem mozog a szája, és mégis hangok jönnek belőle! Gyanús, nagyon gyanús! Mert persze a nyögdecselő Főkukacot nem látta.

– Mi maga? Hasbeszélő?!

– Beteg vagyok! Nagyon beteg! Már azt sem tudom, hogy honnan beszélek. Már azt sem tudom, hogy milyen betegségem van.

– Azt majd mi mondjuk meg, hogy milyen betegsége van!

A portás egy nagy könyvben lapozott.

– Na, nézzük csak, hol van hely? Ez a kórterem tele van! Ez is tele van. Na, itt van egy üres ágy! Menjen a gyerekosztályra!

– Gyerekosztályra? – kérdezte meghökkenve a Nagy Horgász.

– Gyerekosztályra. Máshol nincs hely. Kell, vagy nem kell? Tanulja meg, hogy a kórházban nem lehet válogatni!

– Kell! Irány a gyerekosztály! – vágta rá a Nagy Horgász.

Majd a Főkukacnak piszegett.

– Most már abbahagyhatod a nyögést, felvettek!

A gyerekosztályon az ajtóban nagyot köszönt, a beteg gyerekek kíváncsian figyelték.

– Hahó! Sőt: hohohohó! Itt vagyok! Én vagyok az új beteg, és majd nagyokat fogunk nevetni! A legjobb orvosság a nevetés! De előbb még elpakolok.

A horgászbotokat berakta a szekrénybe, a mankót az ágy alá dugta. Kihúzta az éjjeliszekrény fiókját, s egy szalvétával megágyazott benne a Főkukacnak.

– Itt nyugodtan alhatsz. Nem zavarsz senkit.

A Főkukac megsértődve morgott.

– Nyugodtan fogok aludni, ha behúzom a fiókot, mert nem hallok a rémes horkolásodat!

A Nagy Horgász kipróbálta az ágyat. Az ágy rövid volt, mivel a gyerekekre volt méretezve, lelógott róla a lába.

– Semmi baj! Majd ülve alszom.

A párnát a háta mögé tette, s vidáman nézett körbe.

– Engem úgy hívnak, hogy a Nagy Ho-ho-ho-horgász! Röviden: a Nagy Horgász! És rengeteg betegségem van. Hohohó! Ez itt, a fiókban, a hű társam. Ő a Főkukac. Most ti is mutatkozzatok be.

A gyerekek csillogó szemmel nézték a Nagy Horgászt és hű társát, majd sorban bemutatkoztak.

– Sziszi vagyok, és Vak Bélám van! Vagyis vakbelem, de nekem jobban tetszik a Vak Béla.

– Eszter vagyok, mumpuszim van. Ez az öcsém, Dani, még nem tud beszélni, ő egyszerűen náthás.

A Főkukac okoskodott a fiókból, a fejében volt az egész orvosi lexikon.

– Az nem mumpuszi! Hanem helyesen: mumpsz!

Eszter a vállát vonogatta.

– Azt nem tudom kimondani. Kimondhatatlan betegségem van!

– Tomi vagyok, másképpen: Tomicsek! Nekem Rubel óráim van!

A Főkukac legyintett a fiókban.

– Így is lehet mondani. Majdnem jó.

– Katus vagyok, ez a testvérem, Ádi! Mind a ketten huzatot kaptunk, és cseng a fülünk.

– Lilla vagyok, orr-garatom van!

– Robi vagyok, tüsszögök a virágportól!

– Ricsi vagyok, izomlázam van!

– Marci vagyok, középfül, tüszős mandula!

A Nagy Horgász mosolyogva nézte a gyerekeket, ahogy sorolják a betegségeiket. Azt gondolta, hogy javít egy kicsit a hangulaton. Harsányan kijelentette.

– Ez mind semmi! Én meg lenyeltem egy békát! Brekeke!

A gyerekek először meghökkenve bámultak, majd rájöttek, hogy viccel a Nagy Horgász. Hogy ez egy új játék! Hogy viccelni is lehet a betegséggel.

A Főkukac is csatlakozott, kiszólt a fiókból.

– Én meg lenyeltem egy vízibolhát, és köhög a hasamban! Köhö! Köhö!

A gyerekek nevetve bekapcsolódtak az új játékba, egymás után sorolták a képzelenebbnél képzelenebb betegségeket.

– Én meg lenyeltem egy tigrist! Mrrr! Mrrr!

– Én meg egy oroszlánt! Bö-ő! Bö-ő!

– Én meg egy sárgarigót! Tülülü! Tülülü!

– Nekem légy ment a fülemben! Zzzz! Zzzz!

– Nekem meg hangya ment a fenekembe, és megfulladt!

– Én meg lenyeltem egy vízilovat! Röf! Röf!

– A víziló nem rőfög! Nyerít! Nyihahaha! Nyihahaha!

– Akkor egy sündisznót, az rőfög a hasamban!

Zengett a gyerekosztály a nevetéstől, a Nagy Horgász felemelte a kezét, mint egy karmester.

– Ezt most mind egy csapásra megszüntetjük! Az összes betegséget! Hohohó!

– Hogyan? Hogyan? – kérdezték a gyerekek.

– Úgy, hogy eltereljük a figyelmet! Horgászni fogunk! A horgászás teljesen

leköti az ember figyelmét! A horgász nem figyel semmi másra, csak a horgászásra!

A gyerekek ámulva figyelték, máris kezdték elfelejteni az összes létező és nem létező betegséget. Csillogott a szemük, nevetett a szájuk.

– Csak mindig rám figyeljete! A Nagy Horgászra!

– Meg a Főkukacra!

– Megtanítunk egy-két horgásztrükkre! – rikkantott a Nagy Horgász. – Figyelem! Az ágy a szárazföld, a padló a víz. Én vagyok a Nagy Horgász. Ti vagytok a kis horgászok.

A szekrényből előszedte, és kiosztotta a botokat. Majd visszaült az ágyára.

– Kettesével fogjátok a botokat. Úgy jut mindenkinek. A kisebbek hármásával is foghatják. Jó erősen markoljátok meg. A bot a horgász meghosszabbított keze! Nőjete össze a bottal, és minden idegszálatokkal kövessétek a rezgéseket.

A gyerekek kettesével, hármásával megmarkolták a botokat, és minden idegszálukkal követték a rezgéseket. Az arcuk kipirult, a szemük csillogott. A Nagy Horgász elégedetten nézte őket.

– Remek horgász lesz belőletek!

– De hol a hal? – kérdezte Tomi.

A Nagy Horgász legyintett.

– Majd lesz hal is! Most csak gyakorolunk. Első gyakorlat: a célzás! Pontosan kell célozni. Nem fölé, nem alá, nem mellé, hanem pontosan telibe!

– Mit célozzunk? – kérdezte Sziszi.

A Nagy Horgász körülnézett, majd felbámult a plafonra.

– A lámpát! Rajta! Hohohohó!

A gyerekek suhogtatták a botokat, megcélozták a lámpaburát. Surrant a zsinór, koppant a horog. A Nagy Horgász elégedetten figyelte.

– Nagyon jó! Már majdnem eltaláltátok! Figyelem! Második gyakorlat: a beetetés! A beetetés az, mikor kukoricát szórunk a vízbe, hogy odacsalogassuk a halakat.

– Nincs kukurucunk! – mondta Eszter.

– Szórjátok ki a tablettákat a padlóra, vagyis a vízbe!

Csilingeltek az orvosságos üvegek, kopogtak a tabletták a padlón. A Nagy Horgász mutogatott.

– Oda is szórjátok! Ott van a nagy haljárás. Erre harapnak majd rá a halak.

Mikor már minden tablettát kiszórtak a padlóra, a Nagy Horgász felemelte az ujját.

– Most az éjszakai horgászást gyakoroljuk! Hunyjátok be a szemeteket, és behunyt szemmel vessétek ki a horgot! A horgász sötétben is tud horgászni! A horgász éjszaka is a vizek ura! Hohohohó!

A gyerekek behunyták a szemüket, és kivetették a horgokat. Lett egy kis gabalyodás, lehorgászták a kispárnát, a paplant, a lepedőt, egy pizsamafelsőt, egy zsebkendőt, s a Nagy Horgász fejéről a kalapot. A Nagy Horgász elkapta a kalapot, s nagyot rikkantott.

– Semmi vész! Így tanul a gyerekek-horgász! Kinyithatjátok a szemeteket. Tegyetek mindent vissza a helyére.

A gyerekek nevetve lefejtették a horogról a kispárnát, a paplant, a lepedőt, a pizsamafelsőt s a zsebkendőt. Várákozva néztek a Nagy Horgászra, hogy mi lesz az újabb gyakorlat.

– Figyelem! Most egy új cselt tanítok meg nektek. Következik a kifárasztás! Ott az ajtókilincs, akaszszátok rá a horgokat, és húzzátok teljes erőből. Mert lehet, hogy egy erős hallal találkoztok, de a horgász mindig erősebb! Hohohohó!

A gyerekek ráakasztották a kilincsre a horgokat, és húzták erősen. Igen ám, de kintről is húzta valaki a kilincset.

– Pedzi már! – rikkantott a Nagy Horgász.

Az ajtó lassan kinyílt, és belépett a Főnővér. A horgok lepattantak a kilincsről, a zsinórok rátekeredtek a Főnővérrre, úgy vergődött benne, mint egy nagy hal, közben mérgesen kiabált.

– Mi ez itt? Mi ez itt? Bolondokháza?

A Főkukac vigyorogva suttogott a fiókból.

– Hihhihi! Kifogtuk a Főnővért!

A gyerekek nevettek, ugráltak az ágyon, kórusban kiabáltak.

– Éljen a Főnővér!

– Éljenek a kis pecások!

– Éljen a Nagy Horgász!

